

Pasjonat badań

06-10-2017

Profesor Mieczysław Wroński urodził się 21 czerwca 1926 r. w Łodzi, w rodzinie inteligenckiej Włodzimierza i Stanisławy z Krzemińskich. Nauczanie rozpoczął w szkole podstawowej w Łodzi w roku 1933 i zakończył we wrześniu 1939 r. po zajęciu Łodzi przez wojska niemieckie.

Kształcenie kontynuował indywidualnie pracując jednocześnie w charakterze robotnika. Najpierw w Firmie Budowlanej E. Zell (1941–1942) a następnie (1942–1945) w Fabryce Włókien Sztucznych Zellgarn A.G. W tym zakładzie zapoznał się z technologią włókien sztucznych, co miało później wpływ na wybór specjalizacji w początkowym okresie pracy badawczej na Uniwersytecie Łódzkim. Po uzyskaniu świadectwa dojrzałości w I Liceum im. M. Kopernika w Łodzi rozpoczął studia na Wydziale Chemicznym Politechniki Łódzkiej, które ukończył roku 1949 uzyskując tytuły inżyniera chemika i magistra nauk technicznych. W tym samym roku podjął pracę w charakterze asystenta na UŁ oraz równoległe w Głównym Instytucie Włókiennictwa jako kierownik zespołu badawczego (przez trzy lata). Przedmiotem jego badań w tym okresie było, m.in., zastosowanie metod miareczkowania amperometrycznego do analizy wiskozy, kinetyka reakcji między disiarczkiem węgla i wodorotlenkiem sodowym oraz przebieg reakcji rozkładu wiskozy w kwaśnej kąpeli.

W roku 1955 przedłożył ówczesnej Radzie Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii UŁ rozprawę kandydacką *Badania w zakresie reakcji siarczowania, tworzenia produktów ubocznych oraz rozkładu wiskozy*. Rok później uzyskał stopień naukowy kandydata nauk chemicznych. Przygotowana następnie rozprawa doktorska nie została zaprezentowana, gdyż w 1959 r. zmieniły się przepisy i Centralna Komisja Kwalifikacyjna przyznała mu tytuł naukowy docenta, a w roku 1968 tytuł profesora nadzwyczajnego. Rektor UŁ, po zasięgnięciu opinii rady wydziału, wystąpił w 1990 r. z wnioskiem o nadanie M. Wrońskiemu tytułu naukowego profesora zwyczajnego. Jednakże, po kolejnej zmianie przepisów, kiedy to zastąpiono dwa tytuły; profesora nadzwyczajnego i zwyczajnego jednym tytułem naukowym profesora – odstąpiono od procedowania tego wniosku. W tym samym roku 1990 prof. Wroński uzyskał na UŁ stanowisko profesora zwyczajnego. Od 1961 r. aż do przejścia na emeryturę kierował Katedrą (Zakładem kiedy funkcjonowały na UŁ instytuty strukturalne) Technologii Chemicznej i Ochrony Środowiska.

Spotkanie u prof. Mieczysława Wrońskiego (pierwszy z prawej) z okazji siedemdziesiątej rocznicy jego urodzin; Łdzań, czerwiec 1996

Fot. ze zbiorów Edwarda Balda

Jego dorobek badawczy obejmuje około dwieście opracowań naukowych wydanych w kraju i za granicą. W większości są to publikacje wyników własnych badań, artykuły przeglądowe, monografie; ponadto normy i patenty. Główne zainteresowania naukowe prof. Wrońskiego dotyczyły siarki i jej połączeń. Dominująca część prac dotyczy rozdzielania, identyfikacji i oznaczania nieorganicznych i organicznych związków siarki, z aplikacjami do analizy procesowej i środowiskowej. Wprowadził do analizy chemicznej wiele nowych odczynników, m.in., kwas o-hydroksyrtęciobenzoosowy, rtęciowana fluoresceina i ditiofluoresceina. Te związki i inne jeszcze zostały wprowadzone

do produkcji, u sztandarowego w owych czasach w kraju, wytwórcy odczynników chemicznych *Polskie Odczynniki Chemiczne*.

Dużo czasu poświęcił na badania ugrupowań tiolowych i disiarczkowych, co zaowocowało nowymi metodami oznaczania związków siarki w surowicy krwi. Był jednym z pierwszych badaczy na wydziale i na uniwersytecie, którym udało się – już na przełomie lat pięćdziesiątych i sześćdziesiątych ubiegłego wieku – opublikować wyniki swoich prac badawczych w czasopismach naukowych angielskojęzycznych o zasięgu światowym. W takich czasopismach jak: *Talanta, Analyst, Analytical Chemistry, Analytical Biochemistry* czy *Biochemical Journal*.

Jego prace były bardzo dobrze przyjęte przez międzynarodowe środowisko chemików i biochemików. W trzech tomach dzieła *The Determination of Sulphur-containing Groups* (M.R.F. Asworth, Academic Press, 1976) cytowanych jest 59 prac profesora.

Piszący te słowa, jako młody asystent, był dumny gdy każdego tygodnia listonosz przynosił ponad tysiąc próśb z laboratoriów całego świata o udostępnienie kopii prac szefa. A trzeba przypomnieć, że nie było wtedy Internetu i światowych baz abstraktów i cytowań. Wydawnictwo Academic Press, uznając autorytet profesora w dziedzinie chemii analitycznej, powierzyło mu opracowanie wielostronicowego hasła Thiols zamieszczonego w *Encyclopedia of Analytical Chemistry* (1995). Profesor uczestniczył w licznych konferencjach krajowych i zagranicznych jako ich uczestnik i organizator. Na sympozjum *Elemental Sulphur in Agriculture* wystąpił z referatem o badaniu polisiarczków.

Współpracował z jednostkami gospodarczymi, m.in., Ośrodkiem Badawczo-Rozwojowym Przemysłu Siarkowego w Machowie, Biurem Projektów Ochrony Atmosfery w Szczecinie i Instytutem Ochrony Środowiska w Warszawie. Jako ekspert International Standard Organization opiniował normy z zakresu ochrony środowiska.

Przez dziesięciolecia prowadził wykłady kursowe z technologii chemicznej z elementami inżynierii chemicznej oraz wykłady specjalistyczne i monograficzne z różnych dziedzin technologii i analizy chemicznej. Wypromował ponad stu magistrów i kilkunastu doktorów. W latach 1976–1978 kierował Katedrą Inżynierii Chemicznej i Petrochemii na Uniwersytecie Port Harcourt w Nigerii. Od 1954 roku działał w Polskim Towarzystwie Chemicznym (PTChem). Pełnił, m.in., funkcję przewodniczącego oddziału Łódzkiego PTChem (1970–1972) i przewodniczył sekcji siarki przy Zarządzie Głównym PTChem. Przez sześć lat był członkiem Komitetu Chemii Analitycznej PAN. W latach 1964–1970 sprawował funkcję przewodniczącego Okręgowego Komitetu Olimpiady Chemicznej w Łodzi. Był nagradzany przez szefa resortu nauki i rektora.

Po przejściu na emeryturę w roku 1996 z entuzjazmem kontynuował eksperymenty. Jednakże ciężka choroba, mimo dotychczasowej tężyzny fizycznej, gwałtownie pokrzyżowała plany badawcze profesora. Zmarł 15 kwietnia 1997 r. Został pochowany na Cmentarzu Komunalnym w Łodzi na Dołach. Całe jego dorosłe życie w zdecydowanej większości było wypełnione pracą badawczą. Pochłonięty nią zapominał o dniach wolnych od pracy. Pojawiał się w laboratorium nawet w największe święta.

Autor tekstu zachowuje we wdzięcznej pamięci prof. Mieczysława Wrońskiego, który podczas promotorstwa jego rozprawy doktorskiej rozbudził w nim zamiłowanie do badań w dziedzinie chemii.

Edward Bald

Publikacja nawiązuje do dziesięciolecia Wydziału Chemii Uniwersytetu Łódzkiego

0 0 0

[bądź pierwszy / dyskutuj](#)

W NUMERZE

Naukowa spuścizna polskiej noblistki

Pasjonat badań

Uniwersytet na miejscu siódmym

Zarobki absolwentów

Dzieło sztuki i wyraz myśli teologicznej

Duch na scenie

To, czego studentom, brakowało

Studenci Państwa Środka w Łodzi

Polska – Niemcy – Europa

Z trzech kontynentów